

svědectví přicházel Jan Č. v úvahu výlučně jako svědek; řečeným již působením obžalovaných na něho v tomto období byl onen zákonem stíhaný škodný účinek, ohrožení řádného výkonu soudnictví, přivoděn a čin obžalovaným za vinu daný dokonán. Při tomto nazírání nesejde na tom, zda-li snad ona osoba, na niž bylo působeno v příčině jejího svědeckého údaje, byla později mimo nadání slyšena jako obviněná, a stejně by bylo zbytečným uvažovati o tom, zda-li výpověď Jana Č-a, kdyby byla veřejnou obžalobou pozastavena, mohla býti pokládána za svědectví podle §u 199 a) tr. zák.; vždyť tu jde veskrze o skutečnosti následující teprve oné činnosti obžalovaných, již byl zločin jim v souzeném případě za vinu daný již naplněn. Nátlak obžalovaných — vědoucích, že Č. bude slyšen jako svědek o jejich hře —, by výpovědi té byl dán určitý obsah, nebyl ujednáním společné obhajoby se spolupachatelem, nýbrž působením na svědka, by výpověď svou určitým způsobem upravil. Neobstála proto jediná stížností uplatněná námitka a bylo proto stížnost zavrhnouti jako neodůvodněnou.

Čís. 2659.

»Násilným vztažením ruky« (§ 81 tr. zák.) jest pouze pozitivní činnost, aktivní fysické násilí, směřující aspoň nepřímě proti vrchnostenské osobě; nestačí pouhý pasivní odpor ani takový odpor, který se ani nepřímě nedotýká vrchnostenské osoby (její tělesné nedotknutelnosti).

(Rozh. ze dne 14. února 1927, Zm II 343/26).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 16. dubna 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 81 tr. zák. a přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením podle §u 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř., zmateční stížnost namítá sice právem, že rozsudek shledává podle svých rozhodovacích důvodů čin obžalovaného, zakládající skutkovou podstatu zločinu podle §u 81 tr. zák., totiž násilné zprotivení se úřednímu výkonu strážníků R-ého a K-a, mylně také v tom, že, když ho tito strážníci uchopili za ramena a táhli ho na ulici, se ve dveřích rukama i nohama vzeprl o veřeje. Neodpovídá toto počínání si obžalovaného zákonnému pojmu skutečného násilného vztažení ruky, jímž rozuměti jest pouze pozitivní činnost, aktivní fysické násilí, směřující aspoň nepřímě proti vrchnostenské osobě. Stejně, jako nestačí k založení řečeného zákonného pojmu pouhý pasivní odpor, neodpovídá mu ani odpor, který se, jak tomu bylo i v souzeném případě, ani nepřímě nedotýká vrchnostenské osoby, zejména její tělesné nedotknutelnosti. Přes to nelze však zmateční stížnosti přiznati úspěch, jehož by jí bylo lze docíliti jen tehdy, kdyby rozsudek spatřoval skutkovou podstatu zločinu podle §u 81 tr. zák. vý-

hradně v onom jednání obžalovaného. Rozsudek však zjišťuje, že obžalovaný již před tím uchopil pravici služební obušek strážníka K-a, který se ho snažil odvésti, a že se velkou silou snažil mu jej vyrvat, že dále, když K. prohlásil ho za zatčena a znova ho chtěl odvésti, obžalovaný stejně jako na počátku výstupu chtěl ho uchopiti za krk a že, když K. ho v obavě od sebe odstrčil, obžalovaný ho třikráte silně uhodil, až K. zavrával a narazil o stůl, a že posléze, když byl strážníky K-em a R-ým vlečen ke strážnici, cestou se nejen nohama o zem opíral, nýbrž i rukama rozhazoval, při čemž uhodil K-a do levé strany obličeje, R-ého pak do pravého boku. Ve všech těchto činech obžalovaného, předsevzatých jím podle výslovného rozsudkového zjištění vesměs úmyslně, pokud se týče směřovavších k tomu, by jimi zmařen byl služební výkon strážníků, zatčení a odvedení obžalovaného, spatřuje rozsudek správně skutečné násilné vztažení ruky ve smyslu §u 81 tr. zák., které, poněvadž se jím obžalovaný zprotivil strážníkům v neméně správně zjištěném úmyslu zmařiti jejich služební výkon, bylo vesměs právem podřaděno skutkové podstatě zločinu veřejného násilí podle §u 81 tr. zák. Zmateční stížnost, která připouští, že tuto skutkovou podstatu lze spatřovati v tom, že obžalovaný strážníka K-a třikráte silně uhodil, není v právu, namítajíc, že v onom jeho pozdějším rozhazování rukama spočívá pouhý trpný odpor, neboť rozsudkové zjištění, podle něhož obžalovaný při tom oba strážníky uhodil, opravňovalo soud k závěru, že i při tom jednal nejen v úmyslu zmařiti jejich služební výkon, nýbrž že také tu šlo o aktivní fyzické násilí, které směřovalo proti osobám obou strážníků, tedy nikoli o pouhý trpný odpor.

Čís. 2660.

Vojenská stráž požívá ochrany §u 68 tr. zák., zakročujíc proti pachateli, který ji insultoval.

(Rozh. ze dne 15. února 1927, Zm I 492/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto náležacího soudu v Hradci Králové ze dne 13. července 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 81 tr. zák. a přestupkem podle §u 312 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 5 a 9 a) §u 281 tr. ř. Ve směru formálním (čís. 5 §u 281 tr. ř.) vytýká, že zjištěný v rozsudku děj odporuje spisům a postrádá náležité odůvodnění. Tento zmatek provádí pochybeně, stavíc proti skutkovým předpokladům rozsudku, že obžalovaný (odstrčením a kopnutím) násilím se zprotivil vojínovi R-ovi, konajícimu službu, v úmyslu, by zmařil své předvedení, a že jiného vojína G-a, rovněž ve službě, slovy urazil; — své vlastní libovolné závěry, opřené o udánlivé seznání svědka št. kapitána V-y,